

ZA DON BOSKOVE PRIJATELJE

LETO IV.

31. JANUARJA 1972

ŠT. 1 (8)

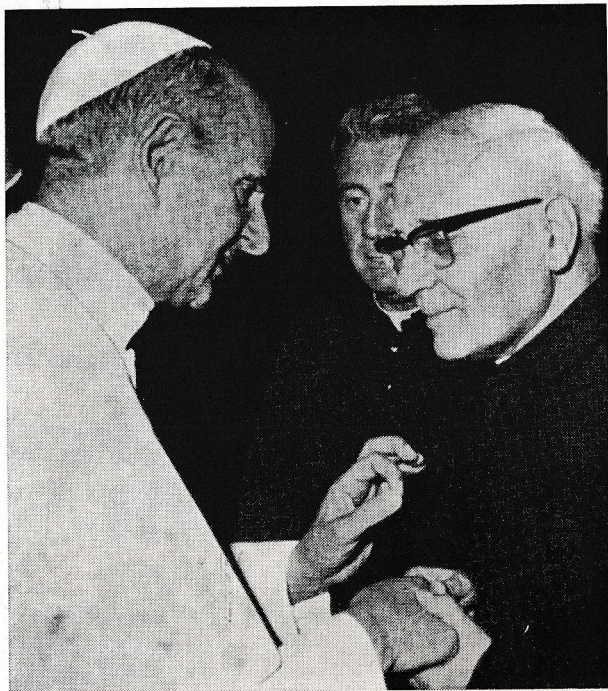
VEZILO 72

Kakor vsako leto, tako nam je tudi letos poslal vrhovni predstojnik Alojzij Ricceri duhovno vezilo za leto 1972. Vzpodbuja nas k premisleku, delu in življenju, z eno besedo, k bolj globokemu in dejavnemu krščanstvu.

*Mladina in ljudje
našega časa pričakujejo
od nas, da bomo uresničili
don Boskovo poslanstvo.*

*Zato naj vsak član
salezijanske družine
odločno obnavlja svoje
duhovno življenje,
kot potrebno podlago
za učinkovito obnovo
poslonstva, ki sta jo
božja previdnost in Cerkev
izročila don Boskovi
družini.*

Pavel VI don Boskovi družini

Občni zbor salezijanske družbe je končal svoje delo. Pol leta je nad dvesto izbranih mož krčilo pot skozi džunglo zmedenosti sedanjega časa, da bi spet zablestel don Boskov duh za delo, ki ga je Cerkev zaupala salezijanski družini. V rokah imamo novo ustavo in smernice za življenje po njej. Prvi, ki jih je videl in odobril je bil papež Pavel VI. Kakor je navada ob sklepu najvišjih zasedanj redovnikov, so bili tudi salezijanski »kapiteljski očetje« sprejeti na avdienco pri svetem očetu. To je bilo 20. decembra 1971 zjutraj.

Salezijanci papežu

Znova izvoljeni vrhovni predstojnik Alojzij Ricceri je izrazil tele misli v pozdrav papežu: »... pred šestimi leti ste nas po prejšnjem občnem zboru sprejeli in nas vzpodbudili k napredku. Upoštevali smo Vašo besedo, zlasti pa nam je bila luč pri našem zasedanju Vaš dokument o 'Evangeljskem pričevanju' in najnovejši sinodalni dokumenti. Vsi pa si želimo ob koncu našega dela še posebne Vaše besede.

Trudili smo se, da bi naše delo zvesto sledilo navodilom koncila in cerkvenega učiteljstva. V tem duhu smo skušali obnoviti zvestobo don Bosku glede njegovega duha, po katerem naj bo naša duhovnost obenem preprosta in globoka in zato učinkovita, vera pa naj ima vedno Kristusa v središču, zato naj bo evharistična in obenem sinovsko marijanska. Zvestoba don Bosku naj se kaže v poslanstvu, ki je za mladino in za preprosto ljudstvo. Zvestoba don Bosku pa je tudi v predanosti papežu in Cerkvi. Na podlagi teh osnovnih načel si bo salezijanska družba upala iti po novih potih in uporabljati nova sredstva z istim don Boskovim pogumom v delu za pokristjanjenje današnje človeške družbe, zlasti mladine. Vemo, da bomo nalezili na težave in preizkušnje na poti naše obnove. Zavest, da gre za dobro stvar, nam bo pomagala. In sedaj Vas prosimo, da sprejmete dve naši darili: zjutraj smo pri sv. Petru vsi maševali po Vašem namenu, sedaj pa Vam poklanjamo še dar za kakšno najbolj potrebno deželo. Ta dar je sad žrtev toliko salezijancev, razkropljenih po

vsem svetu. Sedaj pa prosimo za Vašo besedo in blagoslov.«

Papež Salezijancem na pot

»S pristrčno spoštljivostjo pozdravljam člane posebnega salezijanskega generalnega kapitlja, ki ste se zbrali v Rimu, da bi posodobili svoje konstitucije, sedaj pa bi radi, preden se razidete na svoje postojanke, izpričali svojo sinovsko vdanost Kristusovemu namestniku.

Iz srca se vam zahvaljujem, dragi sinovi! Vedno sem vesel, kadarkoli se nudi prilika, da se srečam z don Bos-

Pri tem mislim na mladino v potrebi, ki nahaja v vaših zavodih zdravo vzgojo in možnost, da se častno vključi v civilno družbo. Mislim tudi na obsežnost misijonov, v katerih se je vaša ustanova pokazala tako zaslužna. To je dovolj razlogov za zahvalo Bogu in za čestitke vam! Bodite blagoslovljeni, dragi sinovi! Cerkev se čuti počaščeno zaradi vašega širjenja evangeljskega vzora in zaradi vaše velikodušne apostolske prizadevnosti.

Seveda ni mogoče doseči nadaljevanja in učinkovitosti vašega dela brez pogumnega posodobljenja in prilagoditve vaših konstitucij, ki naj dajo vaši družbi tako odprtost in sodobnost, da bo mogla odgovoriti na zahte-

kovimi sinovi! Vaš nadešnji obisk ob tako slovesni priliki, ko vidim pred seboj predstavnike 73 salezijanskih inspektorij iz vsega sveta, me bolj kot kdaj koli živo opozarja na pomen, vlogo in na prizadevanje, ki ga vaša redovna družina kaže v Cerkvi. Pri tem imam v mislih cvetoče ustanove, sad žrtev in gorečnosti vaših sobratov.

ve koncilске obnove in na potrebe časa.

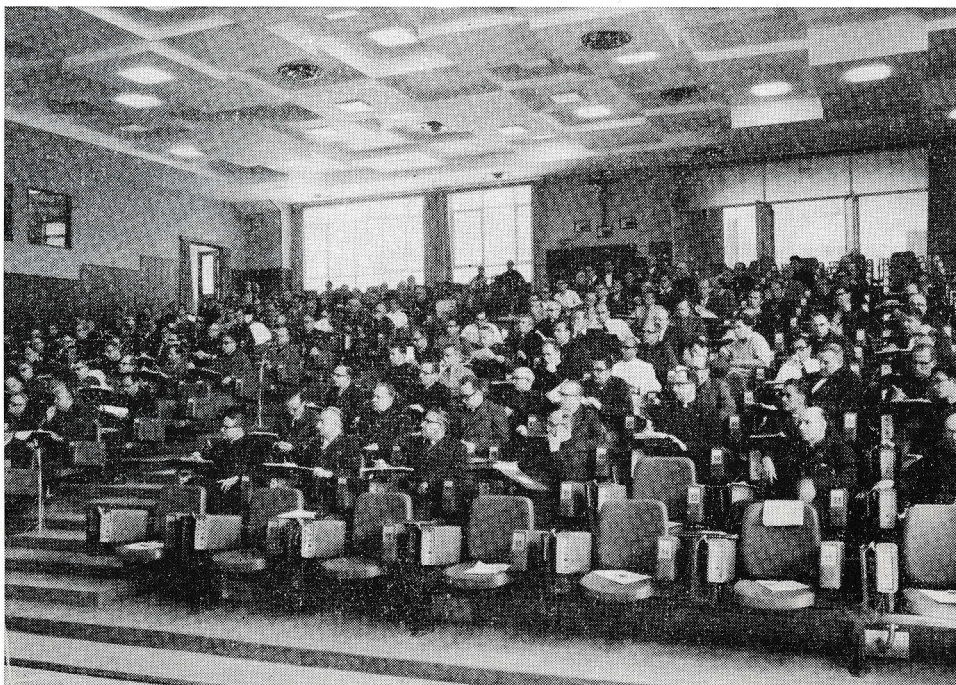
Prav to je bila naloga, ki ste se ji posvetili že pol leta. V dolgih in težavnih razpravah ste že izdelali pravila za vaše podanašljenje. **Vem tudi, kako na široko in s kakšno strokovnostjo ste obravnavali različne probleme. Meni ne preostane drugega, kakor**

priporočilo, da bi izkoristili zaklade tolikšnega študija in da bi jih spredeli v življenje.

Ker pa imam vašo družbo zelo rad in vem, kako važno je njeno poslanstvo v božji Cerkvi, bi vam rad povedal nekaj misli, ki mi jih vzbuja vaša pričujočnost. Ne gre za kaj novega, saj ste o tem že razpravljali na vaših zasedanjih, vendar če vam jih ponovim ob tem srečanju, bodo dale vašim sobratom zavest, da je papež v duhovnem soglasju z vašimi smernicami. Seveda ste se v prvi vrsti odločili, kakor to zahteva koncil od vsake redovne družbe, da boste premislili vse kar zadeva vaš izvor. To je **prva obnova: potreba po pristnem življenju v skladu z redovnim poklicem v izvirnem duhu**. Drevo živi od korenin. Brez dvoja je vaša življenjska korenina **zglede in nauk svetega Janeza Boska**. Nobena prilagoditev ne sme pozabiti ali, kar je še slabše, pokvariti značilno podobo, ki jo je hotel že z vsega začetka vtisniti vaš ustanovnik v vašo ustanovo. **Zato so značilni znaki vaše družbe: vzgoja mladine, evangelizacija nevernih, katehitični apostolat, ljubezen do**

papeža, pobožnost do Matere božje. Skrbno jih čuvajte in jih imejte radi, ker so dragocena dediščina in morete biti nanjo ponosni. To velja zlasti danes, ko razbijaška miselnost poskuša vse to podvreči razkrajalni kritiki in totalni in neusmiljeni reviziji vsako ustanovo, tudi najbolj sveto.

Zelo me veseli, ker sem vedno imel rad mlade ljudi, zlasti pa sedaj zaradi očetovske in pastoralne ljubezni, ki mi jo daje apostolska služba, **da ste se znova zavzeli za skrb za mladino, zlasti za najbolj revno in potrebno**. Obenem pa se poraja vprašanje glede aktualnosti don Boskovega vzgojnega izročila, ki je iz časov tako različnih od naših: če ima še kakšen pomen njegova metoda in če se sklada s potrebami današnje mladine, ki se tako preuranjeno prebujajo za dojetje, za zavest in izbiro življenjskih vrednot, obenem pa je tako polna težkih in zapletenih problemov? **Na to vprašanje odgovorja resničnost vaših mladinskih domov, strokovnih zavodov, ki jih imate povsod, polne življenja in gibanja**. To pomeni, da človeška in krščanska načela, na katerih gradi don Bo-

skova vzgojna modrost, vsebujejo vrednote, ki ne zastarajo. Ni težko odkriti skrivnost temu, saj tako nedosegljiv zgled krščanske vzgojne človečnosti, kakor sem vam že imel priliko poudariti, »poganja svoje korenine v evangeliju, v katerem vidimo, kako se je Kristus ponižal, da bi dvignil božjo stvar, ko je bil slaboten s slabotnimi, da bi povzdignil človeka k Resnici in Dobroti. Ni nastopal z oblastjo, ki ukazuje postave, temveč je z blago resnostjo razložil božje zapovedi, kot izraz ljubezni in pogoj za naše odrešenje in ki tudi sam uboga obenem z gojencem isti postavi. Z drugimi besedami, **don Bosko je našel svojo skrivnost v ljubezni, ki zajema vse njegovo vzgojno delo.**» (Govor na Salezijanski univerzi v Rimu, 26. oktobra 1966).

Se nekaj bi vam rad priporočil. Spričo tveganja zaradi prevelike aktivnosti in zaradi vpliva sekularizacije, ki so mu danes bolj kot kdaj prej izpostavljene redovne skupnosti, **poskrbite, da bo vedno na prvem mestu duhovno življenje, molitev, duh ubošva, ljubezen do žrtev in do Križa. Če bi zaželeno posodobljenje ne pripeljalo apostolskega dinamizma h globljemu stiku z Bogom, temveč k popuščanju posvetni miselnosti, k prilagajanju modi in hitro menjajočemu se zuna-**

njemu zadržanju, k nerazsodnemu privzemanju svetnih oblik in mimetiziranju, tedaj bi se morali resno zamisliti na evangeljskimi besedami: »Če pa se sol spridi, s čim se bo solila zemlja? Nič za drugega ni več, kakor da se proč vrže in jo ljudje pohodijo« (Mt 5,13). Duh vašega svetega ustanovnika, ki je bil v življenju tako odprt za potrebe duš mladih ljudi, obenem pa vedno tako združen z Bogom, se mi zdi, da vas danes zlasti k temu vzpodbuja. Prepričan sem, da boste kakor ste doslej vedno, zdaj pa še bolj vneto sledili temu nagibu.

Sedaj pa voščilo in prošnja. **Marija Pomočnica**, blaga don Boskova zvezda vodnica, navdihovalka in tolažnica v vsakem njegovem podjetju, **naj izžareva svojo luč na veliko salezijansko družino**, obnovljeno ne samo na zunan, temveč zlasti v pristnem svojem duhu. **Naj pomnoži vedno bolj, dragi sinovi, v vas ljubezen do duš, naj vam pokaže nujne in raznolike potrebe svete Cerkve. Vodi naj vas po poti k novim vrhovom duhovnosti. Nekoč pa naj vas povede h Kristusu in k njegovi slavi**, kateremu že sedaj vse svoje življenje posvečate. Na vsakega od vas, na vaše delo, na vso vašo družbo naj pride obilje in tolažba apostolskega blagoslova, ki vam ga iz vsega srca dajem.◀

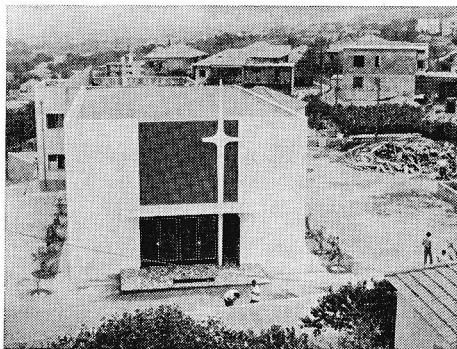
Cerkev na Kmanu

Kadar je vročina najhujša se menda Dalmatinci počutijo najbolje. V nedeljo, 22. 8. 1971, je splitski nadškof Franjo Franič posvetil novo cerkev v čast Mariji Pomočnici na Kmanu, ki se dviga na njem kakor bela golobica in se ogleduje proti drugim gričem Splita in ji sega pogled prek mesta tja doli v starodavni Solin in se izgublja nad Jadranom.

Prebivalci okrog cerkve so priseljenci, ki so se komaj priučili splitskemu žargonu, a so ponosni, ker so iz nič postavili svoje hiše tam kjer

je še pred nekaj leti bil samo kamen.

Hrvaški salezijanci so postavili Mariji Pomočnici lep spomenik, vernikom pa lep božji hram.

V Želimljem ... plapolajo zastave

Dobri so ljudje pod Kureščkom. Dobri že zato, ker jih je zadnji val kraške burje in poslednji pas kamnatega krasa izoblikoval v klene in odporne ljudi, celo, kadar gre za Boga in za Cerkev.

v rokah salezijanskih bogoslovcev v bližnjem Cesarjevem kamnolomu, pa do lanske jeseni (1971) — je preteklo precej potu in od žuljev zakrvavelo nič koliko rok mladih, ki so si z veseljem gradili dom.

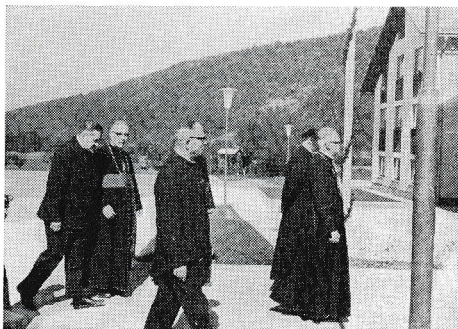
Bog, ki zalezuje človeka na njegovih najbolj tihotapskih potih, isti Bog, ki zna zapeljati s svojo ljubeznijo (Oz 11), se je poigral tudi tokrat. Prav v vzhodju kraških bregov si je hotel postaviti spomenik veselja, da bi prebival med človeškimi sinovi, spomenik svoje ljubezni.

In to je novi salezijanski dom in verska srednja šola v prijetni želimeljski vasi, ki jo iz cerkvice blagoslavlja sveti Vid.

Od spomladi 1966, ko je zagrebla v pesek prva lopata in zapel prvi kramp

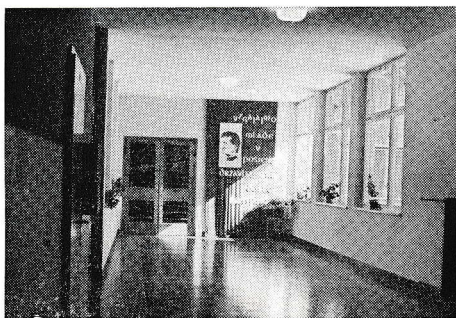
Prav je, da omenimo nekaj osebnosti, ki so pri tem delu sodelovale in vanj vložile vso svojo simpatijo: tako msgr. Mario Cagna, papeški pronuncij v Beogradu, potem dr. Jože Pogačnik, ljubljanski nadškof, nato msgr. Karl Bayer, glavni tajnik Mednarodne Caritas, kölnski prelat in škofov vikar Josef Teusch, vodstvo SR Komisije za verska vprašanja in prek njega drugi družbeni organi, in ne na zadnjem mestu, temveč prvi faktotum, bivši inspektor Martin Jurčak, ki je za dom v Želimljem zastavil vse svoje moči.

Za četrtek, 7. oktobra 1971, na praznik rožnovenske Matere božje, je bilo »zgoraj« naročeno najlepše vreme. Glasba, mlaj in plapolajoče zastave so oznanjali praznik: otvoritev in blagoslovitev zavoda in šole.

Z veseljem smo pozdravili med različnimi gosti tudi zastopnika don Boskovega naslednika, Johanna Ter Schureja iz Rima ter našega inspektorja Štefana Žerdina, ki kljub prevažnemu delu na generalnem kapitlju v Rimu, ni smel manjkati na enkratnem slavlju. Bogoslovci z Rakovnika in mlajši duhovniki pa so s svojo navzočnostjo pričali o požrtvovalnosti in žrtvah, ki so jih vložili v gradnjo.

Obred blagoslovitve se je izvršil na hodniku v šolskem poslopju. Začetek programa so napovedale fanfare. Vse so izvajali zelo skladno in v lepem

ritmu kleriki, novinci in aspiranti. Po pozdravnem nagovoru ravnatelja zavoda Rudija Borštnika, je obred blagoslovitve opravil pronuncij sam med kratkim opraviлом božje besede.

Nagovor, ki ga je imel pronuncij med blagoslovitvijo, zasluži, da ga v celoti navedemo:

»Vesel sem, da morem prinesiti svoje pozdrave, veselje in čestitke slovenski salezijanski družini ob blagoslovitvi novega semenišča v Želimljem.

Odpreti danes novo semenišče je dejanje poguma, ki predpostavlja vero v Boga in v njegovo Cerkev, pa tudi dejanje zaupanja, da boste našli plemenite mladeniče, ki se bodo junaško želeli posvetiti Bogu in bližnjemu. Temu pogumu dajem priznanje in ga z veseljem in upanjem pozdravljam.

Salezijansko semenišče pomeni istočasno središče, ki izžareva don Boskovega duha v razmerju Cerkve do sodobne družbe, dalje pomeni vero v veljavnost človeške vzgojne metode in duhovne rasti.

Don Boskov duh se da povzeti v nekaj besedah: Da mihi animas cetera tolle. Duše pa se dajejo samo tistim, ki se za njihovo pridobitev odpovedo vsemu, to se pravi božjim ljudem, apostolom, svetnikom.

Salezijansko semenišče mora vzgajati takšne ljudi. Dobro se zavedamo, da na tem svetu duše živijo v telesih in da se telesa gibljejo v določenem zgodovinskem trenutku, ki ga deloma določa zemlja, v določenem družabnem okolju. Zato vemo, da obstajajo mnoge in hude skušnjave, da bi iskali duše in ostalo ali pa preveč skrbeli za ostalo in zanemarili duše. Zato nas je Jezus Kristus opomnil: Išcite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico in vse drugo vam bo navrženo.

Srčno želim, da bi ta hiša živela vedno pod varstvom Marije, božje Matere in Matere Cerkve, v don Boskovem duhu v blagor duš.«

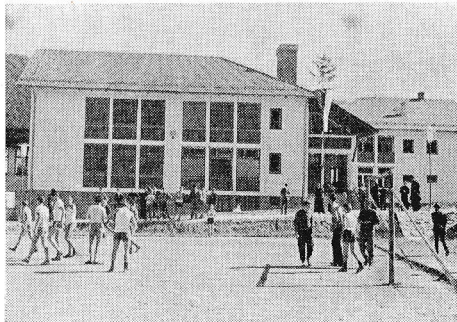
Po končanem obredu blagoslovitve so se gostje vpisali v spominsko knjigo, nato si pa v prostem razgovoru izmenjali misli ob tem dogodku.

Za sklep naj poudarimo zavest, ki jo imamo, da je želja Cerkve in vernega slovenskega ljudstva, da bi iz tega duhovnega ognjišča izhajali pošteni državljani in dobri kristjani-duhovniki, kakor nas je učil don Bosko.

Zato se nam tudi vi, naši prijatelji, pridružite v Salomonovi molitvi:

**Naj bodo tvoje oči, Gospod,
noč in dan odprte nad to hišo.
Poslušaj molitev,
ki jo bodo opravljali tvoji služabniki
na tem mestu!**

A. Snoj

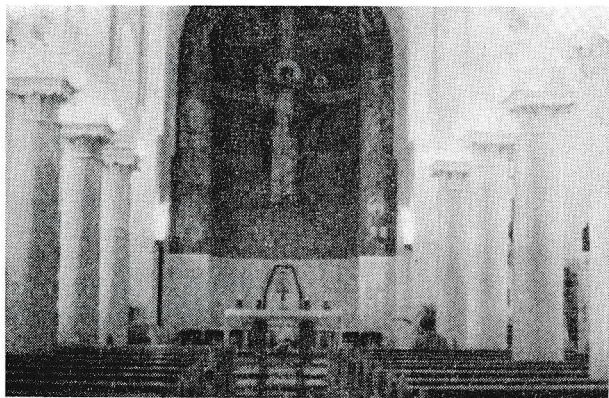
Kristus v Beogradu

Intervju z rakovniškim župnikom Cirilom Zajcem

Vi ste 11 let delovali v naši diaspori: 3 leta v Nišu in 8 let v Beogradu, in sicer kot župni upravitelj stolne žup-

prebivalci v veliki večini kristjani, bodisi katoličani ali pravoslavni. Seveda niso vsi verniki. Največkrat so kristjani samo na krstnem listu. Ta pojav srečujemo danes povsod.

Kaj pravite o verskem življenju v okolju, v katerem ste vi delovali?

**Notrajščina
stolne cerkve
Kristusa Kralja
v Beogradu**

nije Kristusa Kralja. Kaj bi dejali o krščanstvu na splošno v Beogradu?

Na to vprašanje ni tako preprosto odgovoriti. Beograd je danes milijonsko mesto, vendar lahko rečem, da so

Če danes po štirih mesecih odkar sem se vrnil v Slovenijo primerjam versko življenje v Beogradu in Ljubljani, bi mogel reči, da naši verniki v Beogradu nič ne zaostajajo po goreč-

Ciril Zajec
(drugi na desni)
med pravoslavno
duhovščino

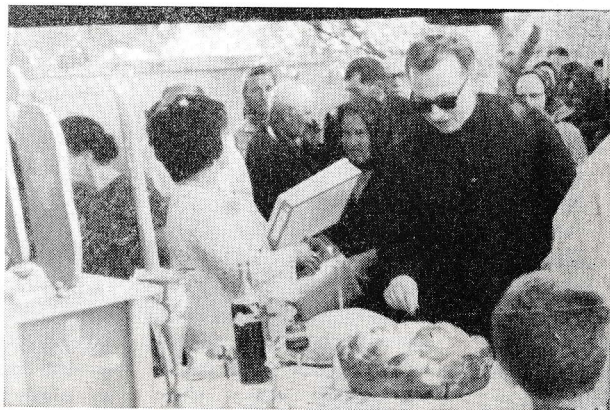
nosti od ljubljancev, če jih v nekatereh stvareh celo ne prekašajo.

V čem naj bi bili beograjski katoliki boljši od naših?

Če upoštevamo okoliščine v katerih žive naši verniki v Beogradu in sploh na jugoslovanskem jugu, bi jim dal

žejo. Neredko jih nekatoliki ponižujejo in podcenjujejo. Vendar v veliki večini ostanejo vseeno zvesti. Pri bogoslužju zelo sodelujejo in pogosto pristopajo k obhajilu. Tako na primer smo lani, 1970., imeli v cerkvi Kristusa Kralja okrog 30.000 obhajil. To je za

Ciril Zajec
se udeležuje
pravoslavne
vaške
slave

prednost pred našimi tu v Sloveniji. Mnogo več poguma in verskega prepričanja morajo imeti, da ostanejo zvesti veri in Cerkvi. Živijo med ljudmi, ki svojo vero skoraj nič ne poka-

župnijo, ki se nahaja v Beogradu in ima 4.000 vernikov, gotovo veliko.

Ali je katoliška mladina prisotna v verskem življenju Cerkve v Beogradu?

Rekel bi, da! Zdi se mi, da se bolj

aktivno udeležuje življenja Cerkve, kakor sem imel priliko opaziti pri nas. Sodeluje pri cerkvenem petju, vodi molitev rožnega venca v maju in oktobru, prireja razne igre, obiskuje bolnike, išče otroke za verouk in jih poučuje tudi po domovih. Nekateri so zares pravi apostoli.

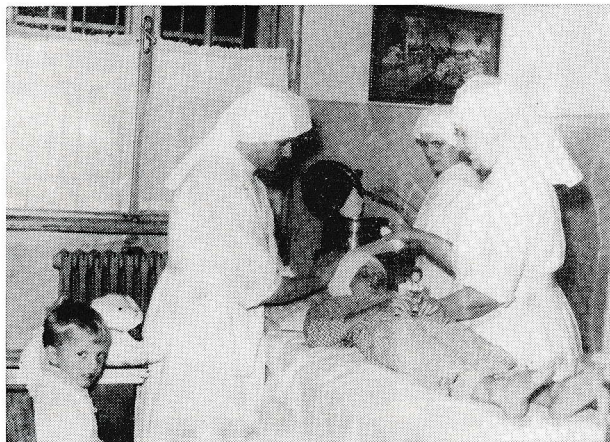
Kakšna je narodnostna slika naših vernikov?

V Beogradu je največ Hrvatov. Slovencev bi bilo verjetno okrog deset ti-

so v podrejenem položaju in velikokrat slišijo pikre opazke na svoj račun. Vendar je na obeh straneh še kar dovolj strpnosti: ker se na eni strani zavedajo svoje premoči, na drugi pa svoje manjšine.

Kaj pravijo pravoslavni verniki o svojih duhovnikih in kaj duhovniki o svojih vernikih?

Na to vprašanje bi dejal samo to, da med njimi ni prave povezanosti. Duhovnik je zanje predvsem uradnik,

Usmiljene sestre
pri negi bolnikov
v Beogradu

soč. Tudi Madžarov je nekaj tisoč. Slovenci imajo vsako nedeljo dve svoji maši, madžari tudi eno. Razen tega je maša še v angleškem in francoskem jeziku za diplomate. V Beogradu v naši Cerkvi gotovo ni narodnostne nestrpnosti. K temu veliko pripomorejo slovenski duhovniki, ki jih ni malo.

Malo bolj delikatno vprašanje: stiki s pravoslavno Cerkvijo gotovo obstojajo. Kakšni so na uradni ravni in kakšni v konkretnem življenju?

Na to vprašanje ne vem, če bom točno odgovoril. Povedal bom svoje mnenje. Katoliška Cerkev v Beogradu nima kakšnih posebnih uradnih stikov s pravoslavno. To ne zato, ker ne bi želela, ampak, ker je pravoslavna Cerkev zelo zaprta in težko dostopna. Na katoličane ne gleda ravno s simpatijo. V katoliški Cerkvi vidi predvsem tekmeč, kateremu ni kos. Tudi v privatnem življenju niso odnosi med obojimi ravno iskreni. Katoličani čutijo, da

ki krščuje, pokopava, tu in tam poroča in še precej blagoslavja hišno slavo. Za duhovnika pa so verniki predvsem klijenti, v katerih ima gmotno pomoč. Zadnje čase se sicer trudijo, da bi jih napravili tudi za vernike, da bi začeli bolj živeti in čutiti s Cerkvijo. To je znamenje novega duha v pravoslavni Cerkvi, ki obeta mnogo dobrega.

Zdi se, da pokoncilsko gibanje v katoliški Cerkvi zanima tudi pravoslavne duhovnike. Kaj menijo o njem?

Tudi pravoslavni duhovniki soлагali na koncil veliko upanja. Pričakovali so, da bo tudi zanje prinesel boljše čase verskega življenja. Z zanimanjem in v veliki večini so s simpatijami spremljali ves razvoj koncila. Tudi sami so se odločili za vsepravoslavni koncil. Danes niso več tako prepričani glede tega koncilskega gibanja. Zdi se, da so se razočarali nad našim pokoncilskim poglobitvenim pro-

cesom. Zelo jedrnato pravijo: »Pri vas sedaj ne veš kdo pije in kdo plača«. Nekateri nam privoščijo ta sedanji »nered«, ki se zlasti kaže na zapadu, drugim pa je žal, ker je s tem pravi napredek tudi pri njih ustavljen. Zato se svojih tradicij še bolj krčevito oklepajo — tudi takih, ki niso pristne tradicije — in bodo ostali navsezadnje zares najbolj ortodoksni-pravoslavni pravoverni. Kmalu nas bodo začeli vabiti, naj se pridružimo njim, če hočemo najti pravega Kristusa.

Kakšni so bili vaši odnosi s pravoslavnimi verniki in duhovniki?

Z obojimi sem se dobro razumel. Večkrat sem bil gost njihove hišne slave. Spoštovali so me bolj zato, ker sem Slovenec kot pa duhovnik. Do Slovencev imajo pravoslavni posebne simpatije. S pravoslavnimi duhovniki smo bili samo prijatelji. Mislim, da je to že veliko. Včasih tega razmerja med nami ni bilo. Oboji smo se imeli za višjega od drugega. Čas in ponižanja so nas zblížala. To je gotovo ena od poti, ki vodi k edinosti, katere zarja pa je še daleč.

Ali pravoslavni svet v Beogradu gleda na katoličane tako kakor gledamo mi na adventiste in jehovce?

Ne bi rekel. Vsaj pravoslavni duhovniki ne. Mnogi preprosti verniki pa. Smatrajo nas za nekake krivoverce in nas gledajo s pomilovanjem. Naše vernike to boli. Zato si želijo, da bi preživeli večer svojega življenja kje v domačem kraju.

Preden ste zapustili svoje službeno mesto stolnega župnika v Beogradu ste ustanovili novo salezijansko postojanko na Karaburmi. Kakšno bodočnost vidite v tej novi župniji?

Beograd se z veliko naglico širi. Prerastel je v velemesto. Povsod se čuti potreba po novih verskih centrih. To občutimo tako katoličani kakor pravoslavni. Mi smo v zadnjih letih odprli dve taki novi žarišči. Eno na Karaburmi (črni prstan), ki ga vodimo salezijanci, in v Rakovici, ki je pod upravo lazaristov. Karaburma je malo čudno ime, a v prevodu je zelo lepo »črni prstan«. Nahaja se na naj-

lepšem delu mesta. Leži na vzhodni strani mesta na desnem bregu Donave. Ta del šteje danes okrog 70 tisoč prebivalcev. Med njimi je gotovo nekaj tisoč katoličanov. Kapela sv. Jožefa je na tem kraju prvi verski dom. Kljub velikemu prizadevanju pravoslavnim ni uspelo na tem mestu postaviti svoje cerkve, kar je obžalovanja vredno. Nam se je to posrečilo, samo zato, ker ni šlo za cerkev, ampak za nakup hiše, v kateri smo šele potem pripravili kapelico. Ko gre za verske zgradbe so težave povsod enake.— Zanimiva je izjava nekega patra asumpcionista, ko je prvič obiskal Karaburmo. Vprašal me je, če je res, da je don Bosko videl v svojih vide-njih svojo hišo na Balkanu in sicer ob veliki reki, zraven velikega mostu? To bi bila preroška napoved. Ta novi salezijanski center se res nahaja ob naši največji reki Donavi poleg največjega mostu, ki mu pravijo »pančevski most«. Zdi se, da nas je zares poslala semkaj božja previdnost, ki se je poslužila posebne dobrote beograjskega nadškofa dr. Gabriela Bukatka.

Kaj menite o tej sodbi nekega duhovnika: katoliška Cerkev je v diaspori na mrtvi straži?

Ne vem, kaj mislite s tem vprašanjem? Mislim, da Cerkev ni nikjer na mrtvi straži. Posod je prisotna, kjer je potrebna, in kjer jo pustijo živeti. Vemo tudi, da je Cerkev živih in ne mrtvih. Tudi v Beogradu je potrebna njena prisotnost, če ne drugače s tem, da po svojih vernikih vzbuja vest, da imajo vsi svoj končni cilj v Bogu. Zanj še posebno živo in z veliko ljubeznijo pričajo slovenske sestre usmiljenke, ki jih je okrog 300, pa tudi druge slovenske sestre drugih redov. Ob vsakem času jih srečate na beograjskih ulicah, ko hite v bolnice. S svojimi redovnimi oblekami izpričujejo čigava je ljubezen, ki jo razdajajo človeškim trpinom. So živi del Kristusove Cerkve, ki stoji tu v Beogradu na živi straži.

Na kraju še vprašanje: kako ste sprejeli vest, naj se znova vrnete v domovino Slovenijo?

Iskreno rečeno: bilo mi je žal zapustiti vernike v Beogradu. Lažje mi je bilo iti pred 11. leti v Srbijo, kakor jo sedaj zapustiti. Tam sem preživel svoja najlepša duhovniška leta. Ni mi jih žal, žal mi je samo, da nisem mogel dati še več za Kristusovo Cerkev. To mi bodo moji bivši beograjski farani radi

odpustili. Novih rakovniških faranov sem pa tudi vesel, saj sem že imel priliko spoznati vso njihovo plemenitost. Tudi zanje sem pripravljen delati po besedah sv. Pavla: »Jaz pa bom prav rad vse žrtvoval ... za vaše duše« (2 Kor 12,15).

c. z.-stk

Iz hleva — veroučna dvorana

Otvoritev mladinske dvorane za verska srečanja v Šentrupertu na Dolenjskem

Živimo v vrvežu atomskega veka. Utrip življenja je tako za starejše kot za nas mlade vsak dan hitrejši. Človeka vedno bolj nadomeščajo stroji, elektronski računalniki, iznajdbe tehničnega časa.

Tudi v človeškem osebnem življenju je veliko novega. Včasih so se fantje zbirali sredi vasi in si zapeli domačo pesem. To je bila njihova najboljša zabava in razvedrilo. Danes ima mladina, posebno po mestih in večjih krajih, na voljo vsakovrstna razvedrila kot so ples, moderna glasba, šport. Pa vendar, kot ugotavljajo strokovnjaki, so mladi osamljeni, nezainteresirani, skratka nezadovoljni. Mladina postaja vse bolj notranje, duhovno prazna.

Za srečo niso dovolj le materialne dobrine, ampak je potrebno še marsikaj drugega, važnejšega. **Najti je treba neki smisel življenja.** In prav ta smisel je, po našem, določen del mladine začel odkrivati. To pa zato, **ker sprejema v moči vere celotno razsežnost človeškega življenja, ker spoznava v moči Kristusove ljubezni bratstvo z vsemi ljudmi.** To osmislenje prihaja do izraza pri nas najbolj v mladinskih veroučnih skupinah.

Tudi v našem kraju je versko življenje mladih zaživelo **kot prerojeno.** Vsako nedeljo se shajamo pri skupni maši, nato pa na verskih sestankih. Ta srečanja so zelo koristna, posebno za

utrjevanje vere. Lepo je, ko se nas zbere veliko število in rešujemo razne probleme. Toda ugotovili smo, da je prostor, ki smo ga imeli na razpolago, za toliko mladih premajhen. Edina rešitev iz te stiske smo videli v adapta-

ciji hleva v veroučno dvorano. Za denarna in materialna sredstva je poskrbel naš župnik. **Mi pa smo se z mladostnim poletom, ki je značilen za mlade, lotili dela.** Vsak je rad žrtvoval

nekaj popoldnevo za izgradnjo tega novega doma. Vsak je imel svojo nalogo. Če je pri katerem izmed nas kaj pošepalo, smo mu priskočili vsi na pomoč. Na naših obrazih je bilo videti veselje, nasmeh, srečo, ko smo imeli v rokah lopate; saj smo se zavedali, da delamo skupni dom. Ko smo skupaj, smo velika družina. In tu se bodo zbirali še mnogi mladi, ki bodo hoteli enako ponesti ogenj ljubezni v svet, med ljudi. Dvorana je bila nared v najkrajšem času. Za otvoritev smo si izbrali Miklavževo nedeljo. Boljšega darila bi si ne mogli želeli.

Za ta trenutek smo se vsi dobro pripravili. V soboto popoldne smo imeli v cerkvi kratko duhovno obnovo. Občestveno obhajanje pokore je bilo za nas nov način, ki pa se nam zdi boljši od prejšnjega — ker nas skupna spodbuda in skupna pokora še bolj tesno poveže in imaš občutek, da smo pred Bogom še bolj enaki.

Otvoritev dvorane je bila v nedeljo ob 8. uri z mašo v veroučni dvorani. Z mašo smo blagoslovili sad našega dela. Bilo je preprosto, toda mislimo, da smo imeli vsi občutek slovesnosti. Vsi smo sodelovali, kar je dalo maši še poseben poudarek. Ko je bilo maše konec, smo bili bogatejši za spoznanje, da se lahko mladi z duhovnim sodelovanjem bolj ujemamo, kot najbolj uglasen ansambel.

Tako je bil uradni del otvoritve končan. Popoldne je sledilo miklavževanje, pripravljeno v obliki zabave. Na miklavževanje smo povabili tudi veroučno skupino iz Mokronoga. Povabilu so se radi odzvali. Za boljše počutje so poskrbeli »Rokovnjači« z Rakovnika v Ljubljani, ki so z glasbenim

sporedom vse prijetno presenetili. Glavno besedo pa je imel vsekakor Miklavž. Vsakdo je prinesel s seboj darilo, katera je potem Miklavž razdelil. Pri tem je bilo tudi veliko duhovitih zamenjav, ko je kdo za zavitek dobrot, ki ga je dal v skupno košaro, dobil paket z navadnim korenjem, odvisno pač od sreče. Kljub temu smo bili zelo zadovoljni... brez ponarejenega veselja, domače in iskreno.

Za nas je bilo to pravo enkratno doživetje, kajti do tako velikega sre-

čanja mladine še ni prišlo. Mislimo, da smo bili vsi zadovoljni. Takih srečanj bi si v bodoče še želeli, povabili pa naj bi še katero drugo veroučno skupino, saj bi morali biti mladi bolj povezani ne le v okviru domačega kraja, temveč tudi med različnimi župnijami.

Vsaka doba ima svoje značilnosti. Tako je za današnji čas značilno razburljivo in napeto življenje. **Vera mora dati polnost tudi takemu življenju. To pa bo dala takrat, kadar bo vpraševala, izzivala, vznemirjala...**

Upamo, da je to pri nas začela!

Darko, Janez, Anči, Ivan, Mira

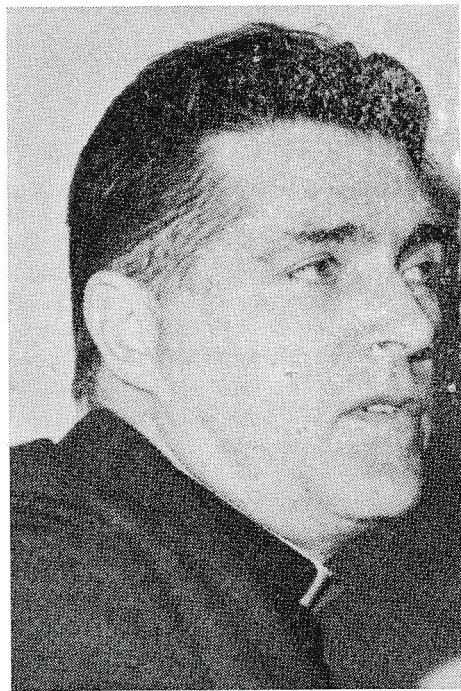
Saksida Ernest za najbolj zavržene

V našem Zvonu (8. septembra 1970) smo že poročali o Saksidi Ernestu, kako dela med najbolj zapuščenimi v barakah predmestja brazilskega mesta

Corumbá. Prav je, da spet prikažemo našim prijateljem tega pionirja pristne in do kraja predane krščanske ljubezni. Takole pripoveduje.

»Bil sem šolski svetnik v salezijanskem zavodu v Corumbá. Zavod je sredi mesta, sredi hiš preprostih ljudi, ki pa niso v pomanjkanju, ki imajo lepa stanovanja, radio, hladilnik, pralnik. Razen rednega dela v šoli, sem hodil vsak teden ven iz mesta: ravnatelj mi je poveril duhovno vodstvo skupinice sester, ki so delovale med barakarji. Tri revne sestre in kapelica. Zanje sem maševal in pridigal.«

»Še preden sem prišel do kapelice, sem moral iti skozi naselje barak iz kartona in blata in s pločevinasto streho. Iz polteme teh barak so me gledale oči mož in žena brez dela, potopljenih v umazanijo. Okrog mene pa so šumeli kakor muhe otroci, vpili in se smejali, kakor drugi otroci na svetu, toda bili so nerazviti, slabotni

in izsušeni. Oči, ki so me spremljale so bile večkrat sovražne. Govorile so mi: ti prihajaš iz mesta in se boš vrnil vanj, kjer se dobro živi, mi smo pa tu, v getu mizerije. Jaz sem zanje pripadal drugi rasi, sovražni rasi, k rasi ljudi, ki dobro živi, ki leži v postelji z belimi in čistimi rjuhami.«

Tako pripoveduje duhovnik 50. let, ki je prišel iz slovenskih Brd na Goriškem v daljnjo Brazilijo na Mato Grosso pred 35 leti. Postal je Brazilec za Brazilce.

»Med barakarje so prihajali samo protestantski pastori. Pogovarjali so se z ljudmi, jim kaj dali ali vsaj podobico z Jezusom, ki so jo kot edini okras obesili na steno svoje barake. Noben katoliški duhovnik ni prišel mednje.«

»Nekega dne sem se odločil. Medtem ko sem gledal hostijo na oltarju pri sestrah, sem si dejal, da **Kristus ni samo tu na belem prtju, tudi tam v umazani baraki je, v tistih revežih serije B, v tistih očeh, ki so me motrile sovražno. Tega Kristusa moram obiskati in mu prinesiti, česar nima: kruha, upanja, vere.**«

»Moja služba šolskega svetnika je končavala ob 7 zvečer, do 10 zvečer sem popravljaj naloge in se pripravljaj za šolo in zmolil brevir. Z ravnateljevim soglasjem sem sklenil, da bom vse to napravil zjutraj, večerne ure pa bi posvetil barakarjem.

Marija med barakarji

»Kako naj začnem? Začel sem z »Marijinim romanjem«. S pomočjo treh sester, smo v karavani otroškega živčava, romali z Marijinim kipom od barake do barake. S sabo sem imel zvočnik na baterijo in harmoniko. Pomagali so mi tudi večji fantje in kakšen bivši gojenec iz našega zavoda. Med igranjem in petjem smo prišli k prvi baraki in tako smo obiskali prvi večer 10 družin. Ustavili smo se pri vratih, zmolili desetko rožnega venca, nato smo postavili Marijin kip v barako, pozdravil sem družino in povedal nekaj vzpodbudnih besed prek zvočnika vsem, ki so bili tam okoli.«

»Tako smo nadaljevali: **vsak večer je Marija obiskala deset družin. Tako je obiskala 1.000 barak. Otroci so prvič videli Marijo, prvič se jim je obraz nasmehnil.**«

Saksida je za trenutek umolknil, nato pa dejal:

»V tistih štirih mesecih sem spoznal in dojel reveže. Spoznal sem, kaj je treba storiti zanje in kar nikoli nismo storili. Politični agitatorji so za volilni golaž prihajali med barake, obljubljali pravico, enakopravnost, blagostanje. Potem so šli in se niso več vrnili. Mi, Cerkev, kristjani, smo vse to gledali in se hudovali nad politiki in vse skupaj imenovali „politično goljufijo“.

Prva baraka, temelj bodočega mesta

»Tedaj sem se ukvarjal tudi z sekcijo bivših gojencev. Zelo so me imeli radi, ker sem z njimi organiziral nogometne tekme, izlete ipd. Ko pa sem poskušal, da bi odkrili Boga in našli smisel življenja, ki bi bil kaj več kot

V tej baraki
je Saksida
začel svoje delo
med najbolj zapuščeno
mladino

V tistih štirih mesecih sem spoznal, da nimamo koga obtoževati, temveč delati. Samo Cerkev, samo kristjani morejo dati tem ljudem pravo človeško vzgojo: vzgojo k odgovornosti, vzgojo za delo, da bi se radi imeli med seboj, da bi si vzajemno pomagali, ne pričakovali vsega od drugih, temveč se lotili dela vsi skupaj. Velikanska brazilska država je vsa zavzeta in z vsemi sredstvi, ki jih ima na razpolago, za izgradnjo »infrastruktur«: ceste, elektrika, bolnice, šole, ljudske hiše ipd. Šola samo uči a ne vzgaja k socialnemu delu, zato ni koga, ki bi preobrazil ljudstvo. S samim množenjem šol se množijo samo ljudje, ki »zahtevajo od vlade«, treba pa bi bilo oblikovati državljanke k »sodelovanju z vlado pri izgradnji nove družbe.«

»Vse to sem premišljeval, ko sem z Marijo romal med barakarji. Odločiti sem se moral, ali naj kaj naredim za te ljudi, ali pa se spet vrnem na delo šolskega svetnika.«

žoga in izleti, sem dosegel kaj malo. Nisem jim mogel dati smisla za Boga. Tedaj sem poskusil z njimi drugo pot do Boga: da bi se zavzeli za reveže, za najbolj zapuščene svoje brate. Predlagal sem jim, da bi skupaj obiskali te barake, potem da bi najeli eno barako, oni pa bi se posvetili pouku otrok v tej baraki. Sprejeli so.

»Tako je nastalo prvo jedro **Don Boskovega mesta**. Že z vsega začetka je ta naša šola imela namen ne samo učiti branja in pisanja, temveč predvsem **biti skupaj**, **biti skupnost**, **pomagati si med seboj**.«

Od tedaj je minilo deset let. Zraven barake so zrastle lepe in velike zgradbe za to barakarsko mladino. Dva tisoč dečkov in deklic, fantov in deklet živi v tem »mestu«. Zanje in z njimi so učitelji in učiteljice, ki poučujejo v treh izmenah. Upravo vsega ima v rokah »mestni župan«, fant 17 let, ki so ga izvolili njegovi tovariši. »Župan« in fantje voditelji so edina pomoč v mravljišču mladine razen učiteljske-

ga kadra, ki ga plačuje država, in nekaj prostovoljcev iz Italije. Ti končavajo delo na zidanih paviljonih, v katerih bodo razredi in delavnice. Začeli so tudi z gradnjo lesenih hišic za najbolj številne družine in za bolnike. Njim pomagajo »župan« sam in ekipa najboljših fantov.

»Problem mizerije v periferiji mesta Corumbá je nerešljiv, ker ga napajajo najbolj obupani emigranti iz Bolivije. Kakor hitro si kdo opomore, gre naprej, v San Paulo. Corumbá je samo prehodno mesto. **Ko sonce žge po pločevinah barak, noben pes ne vzdrži v njih, otroci in matere pa, ker se ne morejo neprestano potikati okrog kakor psi.** V mnogih primerih so očetje šli na delo v druga mesta. Tu niso vzdržali, pa tudi sem se ne vračajo več. Matere so ostale same z otroki. Od česa živijo? Pojdite še dalje na periferijo. Kamioni odlagajo smeti, odpadke, vseh vrst kramo. Tam je na stotine barakarjev z vrečami in brskajo in pobirajo pločevinaste škatlje, karton, ostanke jedi, kose lesa ... Na vse to se vržejo ljudje, otroci, psi,

odpadki bogatih postanejo hrana za reveže.«

»Na vrhu griča smo uspeli postaviti 12 zelenih barak. To je naša najlepša realizacija. Mestni fantje so videli, kako delajo prostovoljci iz Italije, in so prišli še sami in poprijeli za delo. Gradijo lesene hišice za najbolj številne in revne družine. Tam gori pa je dvanajst takih zelenih hišic za gobavce. Obiskovat in negovat jih hodijo dve prostovoljki iz Italije in iz mesta Corumbá.«

»Do leta 1970 je naše Mladinsko mesto' kljub vsemu živelo na robu mestnega dogajanja. Dne 14. septembra 1970 se je vse to spremenilo. V dvorani so se zbrali vsi voditelji mesta: župan, škof, general, policijski nadzornik, predstavniki industrije, bank, študentovska združenja. Salezijanski inspektor in jaz smo predstavili 'Don Boskovo mladinsko mesto' in predlagali, da bi se mesto Corumbá zavzelo zanj, da bi 'citade' postalo vedno bolj iniciativa vseh za vse.«

»Tako je Mladinsko mesto postalo člen v socialnem razvoju mesta.«

Na smetišč bogatih
še vedno »uporabne«
stvari za najbolj
revne

vsak pobere, kar mu najbolj prija. Občina je dala ukaz, da odpadke takoj zažgo, toda ljudje ogenj poteptajo in se vržejo na pripeljšano »blago«. Tako

Bog se je pošalil z mano

»Če pomislim, kako sem postal salezijanec, mi gre na smeh. Ko sem

bil še otrok, so prihajali vsake toliko časa neki redovniki in nabirali najboljše dečke s pristankom družin in jih povedli v Gorico v semenišče-samostan. Tudi jaz bi moral iti z njimi, tako je bilo zmenjeno. Medtem ko sem se peljal s kolesom k župnišču, da bi se sešel s fratri, sem zagledal svoje tovariše, ki so nabijali žogo. Poklicali so me. Nisem se mogel ubraniti. Tekma bi morala trajati »deset minut«, končala pa se je nekaj ur pozneje, ko je že mrak legal na zemljo in se že ni videlo brcati. Ves poten in prestrašen sem se spomnil na fratre, ki so me čakali v župnišču. Pognal sem se na kolo in drvel k njim. Župnik me je pošteno »oprāl': fratri so že odšli.«

»Vrnil sem se domov in vse povedal materi. In kaj sedaj? Nek moj sovaščan je tiste dni odšel k salezijancem v Bagnolo Piemonte pri Turinu. Ko je zvedel, da bi rad šel v kakšen zavod, mi je pisal, da bo poskrbel zame. Res, salezijanci so me sprejeli. Mati mi je pripravila v naglici perilo in kar je potrebno, in že sem bil na poti v Piemont.«

»Na misijone sem začel misliti, ko sem bil v osmem razredu. Učenje mi je šlo zelo težko. Rekli so mi, da so v misijonih glede učenja manj zahtevni. Ne sramujem se priznati, da me je v glavnem prav to nagnilo, da sem prosil za odhod v misijone. Tedaj sem imel 15 let. Prosil sem, da bi šel v Ekvador, odgovor se je pa glasil: »Ernest Saksida, v Mato Grosso'. Kar ustrašil sem se. O Matu Grossu nisem imel pojma. Rekli so mi, da je to obširna dežela v Braziliji. Prvič sem jo tedaj videl na zemljevidu.«

»Slovo od doma je bilo težko. V tistih 15 dni doma pred odhodom v Bra-

zilijsko, se je iztekala moja mladost. Tovariši so mi govorili: »Blagor ti, ker boš mogel postati duhovnik, srečna tvoja mati!« Toda meni je bilo hudo. Kar me je najbolj prizadelo, je bil jok mojega očeta ob slovesu. Od tega tako ponosnega in trdega moža nisem kaj takega pričakoval. **Trpel sem smrtne muke. Toda treba je bilo iti naprej, in sem šel.**«

»Izkricali smo se v San Paulu. Vožnja po morju je bila vesela in razposajena. Ko pa sem stopil na trdna tla, me je zgrabila misel: »Zdaj je šale konec. Sedaj bo šlo zares'. Prvi stik s tem novim svetom me je nenadoma napravil zrelega človeka. **Najgloblji smisel življenja kot salezijanec in duhovnik pa sem doživel v stiku z revščino.** Videl sem bogatega otroka, ki je izpljunil bonbon, barakarski otrok pa ga je pobral in lizal. Videl sem človeka, ki je vrgel proč ostanek sladoleda, nanj pa so se vrgli in stepili zanj štirje otroci. **Tedaj sem razumel, da Bog dopusti, da prehodimo najprej sami pot na Kalvarijo, da bi mogli razumeti Kalvarijo naših najbolj ubogih bratov.**«

»Reveža ni mogoče prevarati s tem, da mu vržeš paket živil ali obleke, potem pa se spet zapreš v svojo lepo hišo. **Na lastni koži moraš občutiti njegovo revščino in jo deliti z njim noč in dan, poleti in pozimi. Samo takrat te bo sprejel za svojega, bo imel zaupanje vate.**«

»Danes dojemam svoje življenje. **Splačalo se je mučiti na šolskih klopetih, splačalo se je občutiti žalost moje matere in jok mojega očeta, in tako odkriti skupaj z najbolj nesrečnimi brati veselje, ki ga prinaša vera v Boga in upati v življenje.**«

***Boljše je večkrat lahko
sovražnik dobrega.***

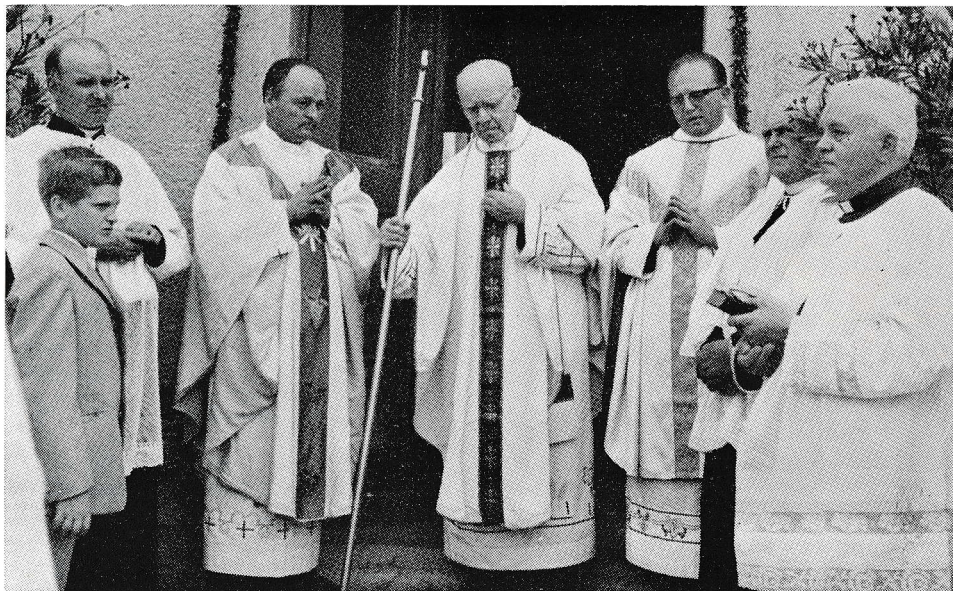
Don Bosko

Zlatomašnik Franc Kmetič

Čeprav je minilo skoraj pol leta od zlate maše našega dragega Franca Kmetiča, nam je spomin na to redko slovesnost še vedno svež in dragocen, saj nam je to praznovanje prineslo toliko vzpodbudnega in tako lepo družinsko doživetje. Ta dan, ki ga je naredil Gospod, je bil 11. julija, tako pred 50. leti kakor letos.

po videti skupino 15 redovnic Hčera Marije Pomočnice, ki so delale okrog zlatomašnika lep venec. Med njimi je bila njegova sestra, ki se je po njegovem zgledu odločila za redovni stan in povedla s seboj še lepo število drugih iz domače župnije in okolice.

Zlatomašni govor je imel Egon Dolinar, bivši župnik v Boštanju. Z lah-

Zlatomašnik je doma z Loga pri Boštanju, blizu Radne, kjer je bil pred zadnjo vojno salezijanski noviciat in študentat. Takoj po učiteljski maturi je Kmetič Franc vstopil v ta dom in se ves posvetil vzgojnemu delu duhovniškega naraščaja, najprej kot šolski vodja, nato pa kot duhovni voditelj mladih sobratov in kot goreč spovednik.

Še sedaj v visoki starosti je neumoren spovednik v boštanski župnijski cerkvi, kjer deli po cele ure ob delavnikih in nedeljah zakramentalno dobroto odpuščanja in duhovno tolažbo.

Zato so se zbrali v tako lepem številu ne le sorodniki in prijatelji, ampak vsa župnija je lepo sodelovala in povzdignila proslavo. Zlasti je bilo le-

koto in spretno je ubiral strune zlatomašnikovega srca in povečeval vzvišenost duhovniškega poslanstva. Mladina je slavljenca navdušeno pozdravljala z deklamacijami in petjem pred župniščem in v cerkvi, mož iz pevskega zbora pa je v imenu faranov poudaril hvaležnost vseh zlatomašniku za tako požrtvovalno in očetovsko spovedniško službo. Posebna pohvala gre domačemu pevskega zboru, ki je skrbno pripravljala in mojstrsko zapel na novo naučeno zborna mašo pripravljeno nalašč za to priliko.

Starosti Francu Kmetiču želimo vsi še dolgo dobrega zdravja in na svidenje na biserni maši.

i. š.

Kaj sem delal v Boliviji?

Menda je ni dežele na svetu, kjer ne bi bilo vsaj kakšnega Slovenca. Tako sem tudi jaz imel čast, da sem skozi 20 let zastopal Slovenijo »brez mej« v daljni Boliviji, deželi Bogu za hrbtom, ali deželi »na strehi sveta«, kakor sem jo označil in dokazal v članku za »Ognjišče« (avg. 1971).

Bolivija leži sredi Južne Amerike, samo da je bliže Tihemu oceanu, od katerega jo ločita Peru in Čile. Na severu in vzhodu jo obdaja Brazilija, na jugu pa meji na Argentino in Paragvaj.

Dežela je zelo zanimiva tako prirodoslovno in zemljepisno kakor v etničnem in splošno družbenem pogledu. Zaradi velikih višinskih razlik, od tropičnih nižin do visokih planot in andskih pogorij, katerih vrhovi presegajo 5.000 metrov, ima praktično vsa podnebja istočasno v različnih pokrajinah. Iz mesta Santa Cruz (300 m), kjer se potite noč in dan, lahko v dveh urah z letalom priletite v glavno mesto La Paz, kjer morate ponoči tudi sredi poletja nositi suknjo. Te klimatske ra-

zlike in pa mešanje španske rase z indijanskimi so povzročile etnografsko zelo zanimivo sliko dežele.

Gospodarsko je Bolivija še pred dvajsetimi leti živela pretežno od številnih rudnikov, danes pa delajo z veliko izgubo, ker so podržavljeni. Niti kmetijstvo niti industrija še nista dovolj razvita, zato je precej revščine. To in pa etnične razlike so vzrok stalnih državnih udarov in družbenih prevratov. Drugače pa so Bolivijci zelo dobri ljudje. Škoda le, da imajo svoje družinsko življenje tako razbito zaradi razporoke. To pa prinaša kot posledico ostro mladinsko-vzgojno problematiko. Zato so salezijanski zavodi v Boliviji — sedem jih je — vedno polni. Čeprav sprejemajo nekateri tudi po 70 učencev na razred, morajo vsako leto zavriniti veliko prosilcev. Isto velja tudi za zavode drugih redovnikov. Državne šole so namreč na slabem glasu zaradi stalnih neredov in stavk učiteljstva.

Po vsem tem boste lažje razumeli, zakaj je bilo moje »misijskarjenje« v

Boliviji pretežno v zavodih, čeprav imajo salezijanci odprto polje, kamorkoli bi se obrnili. Tudi pravega misijonarskega dela bi bilo ogromno v tropičnih predelih, če bi imeli dovolj sredstev in zlasti osebja. Ker pa je domačih poklicev zelo malo, morajo misijonarji poprijeti za najnujnejše delo — v zavodih.

Tako sem bil npr. jaz takoj po novi maši (25. 11. 1951) poslan za šolskega svetnika v škofijsko malo semenišče v Cochabamba (Kočabamba). Tri leta nato sem bil v Sucre, kjer sem čez teden poučeval, ob nedeljah pa zbiral mladino na zavodskem igrišču. Po kratkem katekizmu po starostnih skupinah (do 400 otrok) smo jim dali možnost igranja. Gledali so diafilme in primerne filme. Nekoč sem pri organiziranju raznih tekm dosegel 21 moštev v različnih kategorijah in igrah. Obvestila mi je vedno zastonj objavljaj krajevni radio.

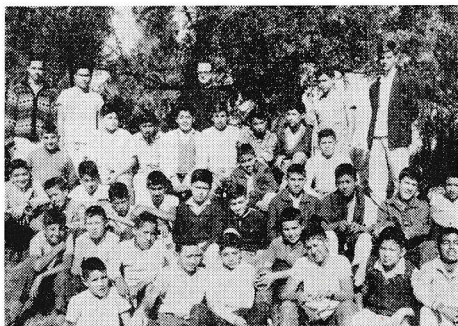
Po treh letih sem se spet vrnil v Cochabambo v naš novi zavod za notranje gojence. Pravzaprav zavoda takrat še ni bilo. Imeli smo samo 50 ha zemlje in staro poslopje nekdanje haciende t.j. veleposestva, katerega del smo poceni kupili, ker je lastnikom pretela agrarna reforma. Vseh devet let, kar sem delal v tem zavodu »Fatima«, smo zategovali pasove, da smo lahko nadaljevali z gradnjo.

Tudi v tem zavodu sem poučeval vse mogoče predmete. Istočasno sem bil katehet, bolničar, asistent, itn. Da se ne bi gojenci preveč dolgočasili, sem moral veliko let prek krožkov organizirati razne športne olimpiade, izlete, dramske in glasbene nastope. Eden od tistih naših gojencev je danes zmagovalec na mednarodnih južno-ameriških pevskih revijah in festivalih; ima že precej plošč.

Tako smo nekatera leta preživeli v res lepem družinskem duhu; včasih je bilo pa tudi zelo hudo.

Iz tega zavoda sem pet let hodil upravljat neko bližnjo zapuščeno župnijo. Škof ni našel domačega duhovnika, ki bi hotel prevzeti to faro, ker so zadnja dva župnika farani na grd

način pognali: prvega so neko noč na poti proti domu pretepli, da bi ga okradli; drugemu pa so obesili na vrata mrtvega psa, ker se politično ni strinjal z večino. Seveda jaz samo z nedeljskim delom nisem mogel veliko storiti za to župnijo, razen enega misijona. Pač pa sem si pridobil mladino. Za dečke sem ustanovil »Circulo Domingo Savio« za vzgojo in šport, za večje pa skavte. Namesto zaspane dekliške Katoliške akcije sem organiziral »Marijino legijo«, in celo gospe so imele svojo organizacijo.

Leta 1963 so mi predstojniki naročili naj bi propagiral v Boliviji ideje in spise modernega duhovnega gibanja, ki se imenuje Ustanova neskončne Ljubezni, ki naj bi bila v pomoč duhovnikom. V ta namen sem razdelil kakih tristo knjig in brošur, napisal 34 okrožnic in s pomočjo laikov izdal pet manjših tiskovin. Priredil sem več duhovnih obnov, konferenc in sestankov. Tako sem ob odhodu mogel zapustiti svojemu namestniku okrog 200 članov tega gibanja med duhovniki, redovnicami in laiki v štirih glavnih mestih Bolivije: La Paz, Sucre, Cochabamba in Tarija. Med duhovniki so tudi trije škofje domačini.

Po devetih letih sem zaprosil spremembo in bil poslan v naše malo semenišče v La Páz. Tukaj sem razen doma v zavodu poučeval katehetiko v nekem ženskem samostanu. Proti koncu drugega leta pa mi je prišlo od prosvetnega ministrstva imenovanje za pokrajinskega veroučnega nadzornika v Cochabambi. Tako se je začela zame zadnja, najbolj razgibana doba

mojega »misijonarjenja« v Boliviji, kajti poleg službe nadzornika in nekaj šole v zavodu, me je škof postavil tudi za škofijskega duhovnega vodjo Marijine legije. Tudi prej omenjena ustanova mi je jemala vedno več časa. V tem zavodu sem ponovno obudil k življenju bratovščino Marije Pomočnice.

Služba pokrajinskega veroučnega nadzornika v Boliviji je nekaj čisto posebnega. To je obenem cerkveni in državni uradnik, ki ga predlaga škof, država pa imenuje. Škofje na ta mesta predlagajo predvsem redovnike, da jih ni treba plačevati. Tudi država nič ne plača nadzorniku, samo nekaj malega veroučiteljem, in sicer osemkrat manj kakor navadnemu učitelju, češ, da veroučitelji nimajo učiteljske diplome. V resnici gre pa samo za navadno zapostavljanje, skuhan v masonskem loncu. Nekatero vlado bi morda te in podobne stvari uredile, a samo za ceno udinjanja Cerkve njenim politikam. Tega pa škofje ne marajo.

Ta nejasen položaj kateheta na šolah in gimnazijah je pa po drugi strani vir nešteti težav od strani ravnateljev, drugih profesorjev, pa tudi učencev in njih staršev. Tudi sam sem imel v tem oziru težave pri nastavljanju veroučiteljev, in je bilo treba veliko potrpeti, samo da bi učenci ne ostali brez verouka. Za veroučitelje sem

se vsa tri zadnja leta trudil s posebnimi tečaji, da bi bili bolj usposobljeni, z njimi sem imel duhovne obnove pa tudi družabne prireditve, da bi se bolj počutili.

Ti moji veroučitelji so bili večinoma revne učiteljske in ubožni akademiki, ki so se vdinjali za poučevanje verouka največ iz gmotne potrebe, da bi si zaslužili nekaj za knjige, pa ne samo za knjige, tudi za hrano in stanovanje so pričakovali kakšno pomoč. Kolikokrat so me prosili za plačo še pred koncem meseca, da bi jih ne pognali iz najete sobice. Sploh je bila moja pisarna za mnoge od njih neke vrste socialna posvetovalnica, kjer so se mi razgovorili in včasih nekatere tudi razjokale. Tudi družinske tragedije so prišle predme.

Vsa ta revščina me je privedla do ustanovitve zadruga kot posojilnica in hranilnica. Prvih 500 dolarjev v treh obrokih mi je poslala od doma sestra s pomočjo drugih mojih domačih. Tako sem mogel začeti posojati ... največkrat do »sodnega dne«. Napisal sem pravilnik in ga začel preizkušati. Šele drugo, popravljeno izdajo mi je končno potrdil škof nekaj dni pred odhodom. Zahvalna diploma veroučiteljev ter škofova pismena in ustna izjava je pokazala, kako nujna je bila ta zadruga. Bog daj, da bi jo dobro vodili moji nasledniki!

Janez Zupan

Iz trpečega Vietnama

Novembra meseca je pisal iz Saigona naš misijonar Andrej Majcen našim bogoslovcem tole pismo:

Predragi bogoslovci!

Vaše pismo misijonarjem mi je dospelo sem v bolnico, kjer sem bil pred dnevi operiran. Kmalu bom šel spet na delo med našo mladino.

Lepo je, da se navdušujete za slovenske misijonske pokrajine, pa tudi

na nas, ki delamo na vseh koncih sveta ne pozabite v svojih molitvah in duhovnih žrtvah ob svojem vsakdanjem delu, ki ga opravljate skupaj s Kristusom ...

Kakšno naj bo delo misijonarja? Kot zaveden Slovenec sem pred 36 leti začel uvajati v svoje delo na Kitajskem slovensko miselnost, kulturo in ne vem kaj še vse. **Pa sem kmalu uvi-**

del, da sem se urezal. To sem opazil tudi pri misijonarjih drugih narodnosti, ki so hoteli presejati sebe in svojo kulturo med domačine. Vse to ima malo uspeha ali nič. **Mi moramo dati Jezusa Kristusa.**

Včasih vidim silno sposobne gospode, **ki zidajo svoje ustanove z nenavadno spretnostjo**, toda po letih odhajajo domov obupani in strti, **ker niso znali pozabiti nase in so dajali sebe in ne Kristusa.**

Mnogi vietnamski duhovniki se napijejo veliko teorij v Franciji in drugod, potem pa hočejo to nabrano tujo miselnost preliti na domači vrt. **Tako so tudi oni tujci med lastnimi in delajo zmedo, ki nikomur ne koristi.**

Po koncilu ta mentaliteta izginja. Ustanavljajo nove redovne družbe, ki so prilagojene tej deželi in dobro uspevajo. V eni od teh družb so moji trije bivši gojenci in delajo za evangelizacijo obmorskih otokov, kjer doslej še ni bilo katoliške Cerkve. Zadnjo nedeljo se je začel tu v Sajgonu dveletni teološki tečaj za laike. Med 300 sestrami in sobrati laiki so tudi z višjo izobrazbo. Vsi ti bodo po 2 letih dobili od škofa diplomu, da lahko

učijo katekizem v nižjih in srednjih šolah.

Živimo v lepem sožitju z verniki drugih ver. Na naši tehnični šoli so tako gojenci kakor profesorji razen katoličanov še budisti, kaodisti, konfucijevci in častilci prednikov. Eden naših duhovnikov se uči na budistični univerzi in se želi posvetiti delu za sodelovanje med budisti in katoličani na neki šoli, kjer mladina nima nobenega verskega ideala.

Delo, ki nas čaka, in nekateri naši duhovniki salezijanci ga čakajo, bi rekli, nestrpno, **je delo za mladino na ulici.** Saj veste, smo v vojni, kar se pozna na vsakem koraku. Mnogim je oče padel, starejši bratje so v vojaški suknji, sestre ne morejo za vse, in tako je otrok na ulici vse polno.

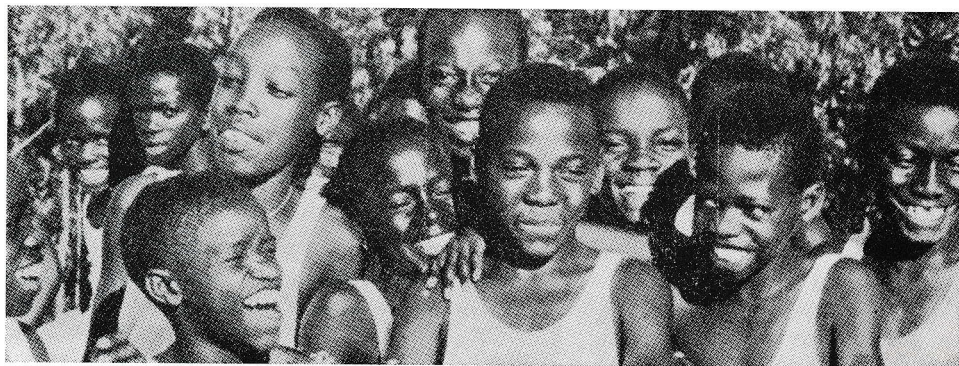
Duhovniki imajo tu veliko besedo med verniki in so zelo spoštovani. Škofje so zelo sposobne osebnosti. Imamo vsa semenišča in redovne noviciate polne seminaristov in sester. Tudi med sestrami jih je veliko, ki se specializirajo na različnih univerzah za svoje bodoče delo.

Tako katoliška skupnost tu v Vietnamu raste med raznimi pozitivnimi,

včasih pa tudi negativnimi poskusi. Različna združenja duhovnikov, verskih predstojnikov in drugih katoliških organizacij so v polnem razmahu. Seveda moramo mi starejši opozarjati: **tem ljudem je treba dajati pred-**

vsem Kristusa, saj le v njem vidijo pravo rešitev. Seveda, brez molitve ni nič božjega. Zanj se vam priporočam in voščim vsem vesele božične praznike in novo leto.

Andrej Majcen

Zadnje čase se je oglasilo pri nas že nekaj črnih škofov in prosili za apostole: žetev je obilna, a delavcev je malo ...

Enemu teh klicev se je odzval dvaintridesetletni salezijanski duhovnik Jože Mlinarič in tako ponudil roko črnim bratom v pomoč. Rodil se je v Bratonicah v Prekmurju, novo mašo je

čer.

V letalu je bilo lepše, kakor sem pričakoval. Pristali smo prvič v Atenah, a jih zaradi noči nisem videl. Egipčevsko in Sudansko prostranost je pokrivala čudovita jasna mesečina. Še eno postajo smo imeli v Entebah v Ugandi, točno na ekvatorju. Že se je danilo in bilo je kar preveč toplo. To

Črni kontinent kliče . . .

pel pred petimi leti, zadnje leto je deloval v naši diaspori v Nišu, sedaj pa nam že piše iz mesta Ngozi v Burundiju.

Takole pravi med drugim:

Zadnji dnevi doma so mi ostali v najlepšem spominu. Pri vseh sobratih in znancih, s katerimi sem se pred odhodom še srečal, sem naletel na odobravanje moje poti, kar mi je dajalo poguma.

Moja prva priprava na misijon v Afriki je bila v Belgiji. Tam so zelo naklonjeni misijonarjem. Burundijski vizum sem dobil že v nekaj dneh. Iz Bruslja sem poletel 3. novembra zve-

je bil moj prvi stik z Afriko. Do končne postaje, kjer je bil moj cilj, ni bilo niti eno uro vožnje z avtobusom.

Burundi, kjer bom delal, je deželica na severu jezera Tanganjike med velikima državama Kongom in Tanzanijo. Glavno mesto je Bujumbura in obenem edino mesto v tej mladi republiki. Šteje 71.000 prebivalcev. Ceste so asfaltirane samo tukaj.

V tem mestu še ni salezijancev, zato sem bil v skrbeh, kam se bom obrnil, če me ne pridejo čakati. V Burundiju so komaj od 42. leta in imajo zavod v Ngoziju, 130 km od Bujumbure in še eno župnijo v tistem koncu.

Takoj na letališču sem videl, da sem prišel v svobodno, toda revno deželo. Na strehi je čepelo vse polno radovednežev, ki se menda že na vsezgodaj nimajo kam dati, pa pridejo pogledat letala in potnike. Ko je bilo formalnosti konec, mi je kar zastopil pot nasmejan beli oče v belem talarju in me povedel v avto. Neki zamorec mi je odvzel prtljago in odhitel z njo. Že smo drveli proti mestu. Na njivah ob cesti sem videl, kako so ženske okopavale fižol in koruzo. Tudi na cesti je bilo precej ljudi. Na glavah so nosili tovore — ti ljudje vse prenašajo na glavi.

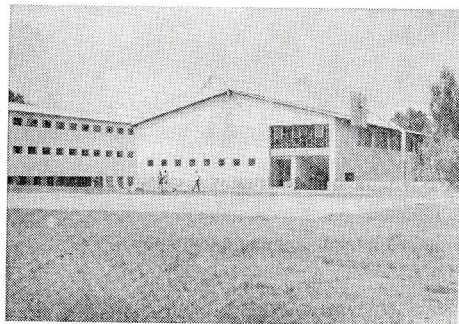
V predmestju so nas sprejeli prijazni beli očetje. Duhovniki in redovniki si zelo pomagajo, kjer le morejo. Proti večeru smo odrinili proti Ngoziju. Nekaj časa je bila vožnja krasna, dokler smo se vozili po asfaltu. Počasi smo se vzpenjali med zelenimi hribi. Okrogle koče so se skrivale med bananami kot velike gobe, posejane po pobočjih. Toda kmalu se je začela »poskočna« vožnja. Cela cesta je bila naša, ker smo se ogibali jamam, mnoge smo pa vseeno obiskali in jim zmerili globočino in dolžino. Rekli so mi, da je zdaj še kar v redu, ker že dva dni ni deževalo. V dežju je pa pravi ples na cesti, ker je zemlja spolzka. Po nekaj urah smo prišli v Ngozi.

Zavili smo na Don Boskov hrib Bulengo. Upravnik je dal s sireno znamenje stražarju, da je dvignil zapornico in že smo obstali pred nadstropno hišo. Obstopili so me nasmejani in zvedavi obrazi. Moral sem jesti in obnem odgovarjati. Zelo jih je zanimalo, če pri nas doma lahko hodimo v cerkev, če je veliko poklicev, če imamo zavode... Pri zajtrku sem spoznal osebe. Katehet je Španec, ki je bil tudi v Sloveniji in mu je posebno Bled ostal v spominu.

Tukajšnji zavod šteje 350 notranjih gojencev. Stari so od devet do triindvajset let. Za tako šolo je treba precej učnih moči. Nekaj je domačih, večina pa so prostovoljci iz vseh krajev Evrope. To so mladi učitelji in u-

čiteljice, profesorji, stavbeniki, agronom in dva zidarja. Skoro vsi so poročeni. Plača jih država, denar pa pustijo zavodu za vzdrževanje gojencev. Naš zavod ima vse potrebno za nemoteno delo: svojo elektrarno, vodovod, pekarno, skladišče, mehanično in mizarsko delavnico in bencinsko črpaliko. Tudi gospodarstvo: živino, bananove in pomarančne nasade in zelenjavo. Mesto je daleč, od drugod pa ni kaj pričakovati. Z redom tu nimajo težav. Zamorčki so zelo vedoželjni in v šoli radi poslušajo. Pouk je v francoščini, pa še v angleščini in kirunščini. Perejo in likajo si obleko fantiči sami, umivajo se pa na dvorišču vsak v svojem vedru.

Tukajšnji škof je mlajši domačin, zelo preprost in ljubezniv. Prejšnji teden ga je obiskal neki kanadski škof in povabil ob tej priliki predstavnike vseh ustanov v tem trgu. Tam sem videl, kako lepo je, če vsi skupaj držijo. Prišel je sodnik, komandir orožniške postaje, redovnice, ki vodijo razne šole in drugi. Vzdušje je bilo odkritosrčno, domače. Naš ravnatelj me je povabil s seboj, da pozdravim škofa, ki me je bil zelo vesel in se mi zahvaljeval, da sem prišel.

Burundi je nekaj manjši od Belgije, šteje pa tri in pol milijone prebivalcev. So razdeljeni v tri plemena, ki pa imajo poleg francoskega samo en službeni jezik. Predsednik je mlad, praktičen katoličan. To je dežela gričev in večne pomladi. Temperatura je vse leto okrog dvajset stopinj nad ničlo. Tukaj poznajo samo motiko kot kmečko orodje. Naselja so redka in

majhna in večina po pobočjih. Okrog hiše zasadijo banane, potem pa dalje prekopavajo zemljo, da kaj posadijo ali posejejo. Na polju delajo največ ženske, moški se pa kje zaposlijo, če dobijo službo. Burundi in Ruanda sta menda najbolj revni afriški deželi. Sta najgostejše naseljeni. Naravnih bogastev nimata. Nepismenih je še 92 odstotkov prebivalcev.

Zupnije so tolikšne, da je naša s 25 tisoč verniki med manjšimi. Tam delata dve medicinski sestri prostovoljki iz Evrope. Središče tega laičnega

krščanskega gibanja je v Švici. Vem, da je tudi na Slovenskem veliko idealne mladine, ki želi mnogo dobrega storiti in tako oplemeniti in obogatiti svoje življenje. Taki bi tukaj imeli veliko dela, košček kruha in zagotovljeno mesto v nebesih, kakor je dejal sv. Janez Bosko.

Pa še drugič kaj o naši deželi in ljudeh. Vse vas pozdravlja

Jože Mlinarič

Oeuvre de Don Bosco

B. P. 1 — NGOZI, Burundi

N e u m o r n a čebela

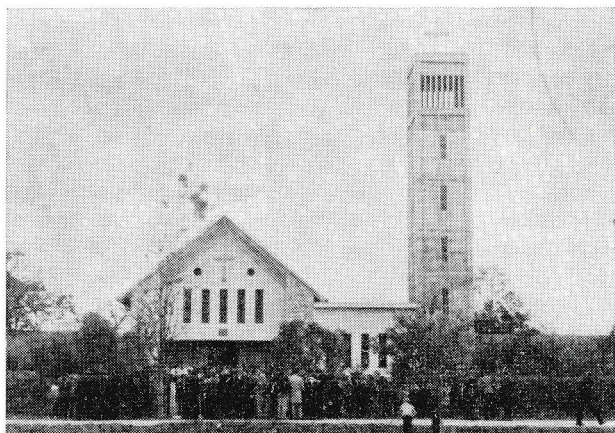
Jože Klenovšek
ob večeru svojega
življenja skupaj
s sedanjim župnikom
Josipom Koščakom,
tudi salezijancem.

V soboto, 16. oktobra 1971. je v Ivanovem selu na Hrvatskem umrl naš sobrat duhovnik Jože Klenovšek. Še prejšnji dan je bil med našimi bolniki

na Trsteniku na Gorenjskem, a je hotel na vsak način umreti med svojimi verniki. Želja se mu je izpolnila.

Rodil se je v Žurkovem dolu nad

**Cerkev Srca Jezusovega
v Ivanovem selu**

Sevnico 19. januarja 1900. Skriti ogenj božje ljubezni do duš je vzplamtel, ko mu je 30-letnemu umrla mlada žena. **Ni iskal druge ljubezni, tudi se ni zaprl vase, ni se skrnil v samostan, hotel je delati za duše. Zato se je odzval don Boskovemu povabilu.**

Ko se je prekopal skozi nižjo gimnazijo, je l. 1931. stopil v noviciat na Radni. Potem je nadaljeval z gimnazijskimi študijami, opravil dveletno vzgojno prakso in končno bogoslovje na Rakovniku v Ljubljani. Novo mašo je pel leta 1941, ko je že vojna vihra udarila na našo domovino. **To so bila leta muke in odpovedi, a je vse prenesel iz ljubezni do don Boska z vedrim nasmehom na obrazu. Njegov sen se mu je izpolnil: postal je Jezusov duhovnik za odreševanje duš.**

Po posvečenju je bil takoj poslan na Hrvaško, kjer je opravljal v teku vojnih let različne službe, potem pa se za stalno naselil v Ivanovem selu med Čehe, **ki so ga imeli kaj kmalu za svojega.** Vsem je postal vse, da bi vse pridobil za Kristusa po zgledu svetega Pavla apostola.

Njegova klena narava ni poznala omahovanja. **Ves je bil za svoje ljudi, tudi v najtežjih časih. Zanje se je vsega dal, zase je ohranil le skrb za čebele, in kakor je zanje skrbel, tako se je ves posvetil dušam.**

Zunanji izraz njegove predanosti dušam je bila gradnja cerkve v Ivanovem selu. Ko je še ni bilo, je v najtežjih časih vojne vihre in revolucije,

maševal za svoje ljudi kar v gasilskem domu, prvičkrat za božično polnočnico.

Na praznik Marije Pomočnice 1946 je položil temeljni kamen novi cerkvi. Za božič je bila že pod streho, naslednje leto pa blagoslovljena. Naslednja leta pa je cerkev dopolnjeval in krasil.

Vedno je ostal tih, skromen, miren, brez zahtev, z malim zadovoljen, obenem pa vesel in dobre volje, tudi v težavah, ki mu jih nikoli ni manjkalo, tudi kadar je doživljal huda nerazumevanja. Moči je zajemal v molitvi. Zavedal se je, da je to duhovnikov najvažnejši posel. **Nikoli se ni oziral nazaj. Krepko je držal za plug, da bi bila brazda kar najbolj ravna...**

Vsak kdor je prišel z njim v stik, se je vedno poslovil od njega z dobrim vtisom, vedno se je česa novega naučil pri njem. Delal je kakor čebela, ki jih je imel skoro tako rad kakor duše.

Tak je ostal tudi potem, ko je leta 1963. zaradi izčrpanosti ostal v Ivanovem selu samo še kot duhovnik pomočnik: do poslednjih moči neumoren in ves za svoje ljudi. V dveh presledkih je prišel na zdravljenje na Trstenik, a se je obakrat z največjo težavo ločil od svojih, in čim se je le malo opomogel, se je vrnil mednje in k svojemu mlademu župniku Josipu Koščaku, ki je skrbel zanj kakor najboljši sin. Med svojimi je tudi hotel umreti in biti med njimi pokopan, zraven svoje cerkve Srca Jezusovega.

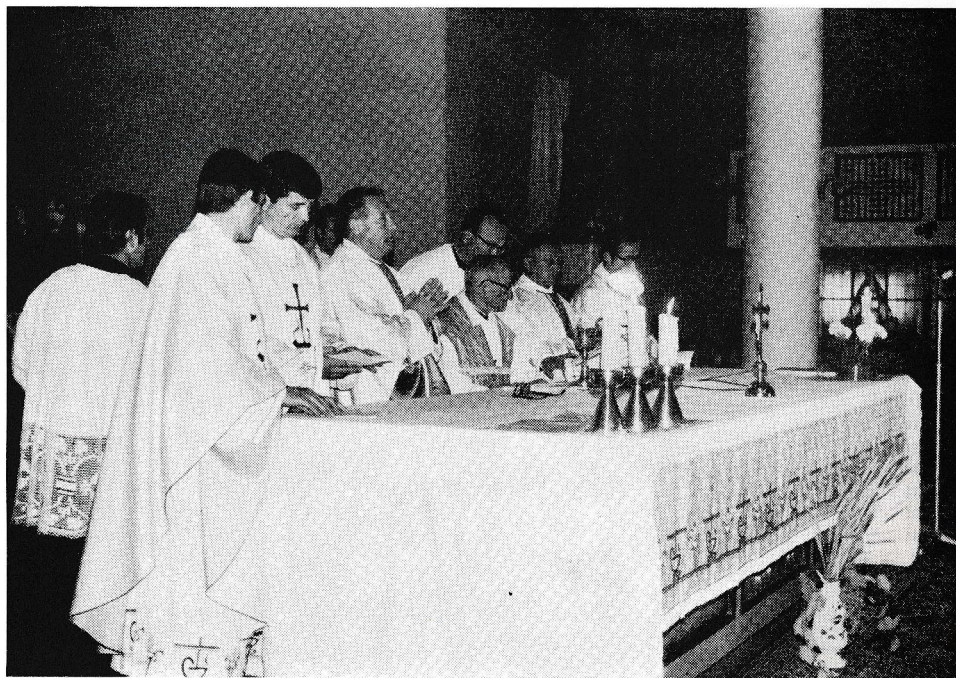
stk

ŽELEZNA MAŠA

Ivana Perovška

Letos je naša salezijanska družina proslavila lepe jubileje naših veteranov: zlato mašo Franca Kmetiča v Boštanju, biserno mašo dr. Franca Wallanda v Lescah in še železno mašo Ivana Perovška v Zagrebu na Knežiji.

Železni mašnik, železnega zdravja in spomina, nosi že 91 let, hodi sicer s palico, a vsak dan mašuje po novem obredu, ki se mu ni imel težave priučiti, tudi še spoveduje, le namesto brevirja, ker slabo vidi, prosti čas u-

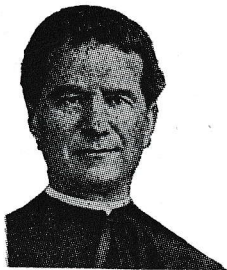

Izredna, čeprav skromna svečanost je bila 10. oktobra pri Mariji Pomočnici na Knežiji v Zagrebu, kjer živi in dela že 40 let starosta vseh salezijancev v Jugoslaviji, Ivan Perovšek. Obenem z njim sta somaševala srebrnomašnika Albin Česlar iz Lovrana in naš nekdanji sobrat, sedaj trapist iz Banja Luke, Branko Smole. Oba sta, mimogrede povedano, zadnja duhovnika, ki ju je posvetil pokojni kardinal Stepinac. Njim pa so se pridružili še letošnji hrvaški novomašniki Vinko Kraljević, Zvonko Krištić in Ambrož Matušić.

porabi za rožni venec in pogovor z brati.

Omembe vredno je, da je naš jubilar **prvi slovenski salezijanec**. Ko mu je bilo 16 let je odšel v Foglizzo v Italiji v semenišče, kjer je dobil l. 1896 duhovniško obleko iz rok Mihaela Rue, ki bo letošnjo pomlad proglašen za blaženega. V duhovnika ga je posvetil kardinal Richelmy v Turinu leta 1906. Kakor je bil med prvimi salezijanci v Sloveniji, tako je bil **med prvimi pionirji salezijanskega dela na Hrvaškem**.

stk

Ali ga poznate?

Črtice iz don Boskovega življenja

7. *Kako je don Bosko govoril o procesiji, ki vodi v pekel.*

Najzanimivejša pridiga, ki jo je don Bosko imel na misijonu v Salicettu je imela naslov: Pred nami gre procesija. Še dolgo so se je župljani spominjali in je niso pozabili do smrti.

V to čudno procesijo je spravil vse: velike in majhne, vodilne in nepomembne, važne in nevažne, ugledne in nepoznane ljudi iz vasi. Procesija je šla mimo poslušalcev, pot pa jih je vodila v pekel.

Na čelu vseh je korakal nosač z napisom, na katerem so bile besede sv. Pavla: ne nečistniki ne malikovalci ne prešuštniki ne mehkužneži ne tatovi ne lakomniki ne pijanci... ne bodo videli nebeškega kraljestva.

Za nosačem napisa se je vil sprevod. V njem je bila skupina razgrajačev, ki so strašno grdo govorili in se pri tem na vsa usta krohotali. Za temi so šli preklinjevalci z najgršimi izrazi. Nato obrekovalci in lažnjivci. Njim za petami so se opotekali pijanci, cepali po tleh in se spet spravljali na noge. Tem so sledile skupine moških in žensk s koši, vrečami in drugimi posodami, polnimi nakradene robe. Na odličnem mestu so stopali krojači. Na hrbtu so nosili zavoje z odrezki sukna, ki jih niso vrnili ljudem, katerim so šivali obleke. Potem so šli trgovci: nosili so ponarejene tehtnice ali uteži in mošnje denarja, ki so si ga po krivici pridobili. Za njimi so šli kar po vrsti drugi obrtniki, ki so varali kliente pri materialu in pri ceni svojih storitev. V

tej procesiji niso manjkali lenuhi, ki so zapravljali čas in svoje življenje. Dolga vrsta je bila tudi takih, ki niso imeli drugega smisla v življenju, kakor izživljanje v vseh mogočih nespodobnostih. Celotaki so bili med njimi, ki sicer niso ničesar slabega naredili, a tudi ničesar dobrega, pa bi mogli a niso hoteli.

Vsi ti ljudje so se izgubljali v veliko odprtino v skali, ki je bila na koncu soteske. Ko je vanjo stopil zadnji, so se skalna vrata zavalila v odprtino z velikim truščem, nad vhodom pa se je prikazal napis: Pustite vsak up, vi ki vstopate.

Ljudje so don Boska poslušali z odprtimi usti. Pripoved je don Bosko sklenil takole:

Preklinjevalci, ki me poslušate, ali veste kaj vas čaka? In vi zapeljivci, veste kam greste? In vi nesrečni pijanci? Pa vi tatovi, goljufi in krvosesi? Kaj pa ve zakonske žene in možje in nehvaležni otroci? Jokate? Jaz tudi jokam. Pa ne zase, za vas!

Vsi so jokali. Spovedalo se je brez konca ljudi. Ljudje so popravljali svoje življenje in delo. V domove se je vrnil mir. Vse je bilo pomlajeno. Salicetto je postala ena najboljših župnij v škofiji.

* * *

Dante s svojim opisom pekla v Božanski komediji ni dosegel toliko, kakor don Bosko v eni sami pridigi. Pa ne toliko zaradi pridige, temveč zaradi svetosti, ki je izžarevala iz njega.

Fr. de la Hoz — V. Dermota